

POSTANOWIENIE

Dnia 23 kwietnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Lech Paprzycki

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 23 kwietnia 2013 r.,
sprawy L. B. M.
skazanego z art. 156 § 1 pkt 2 i inne k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 28 marca 2012 r.,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w L.
z dnia 25 czerwca 2009 r.,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddala kasację obrońcy L. B. M. jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Z. W. Kancelaria Adwokacka 738,00 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych), w tym 23 % podatku VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji;**
- 3. zwalnia skazanego L.B. M. od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny, wyrokiem z dnia 28 marca 2012 r., zmienił wyrok Sądu Okręgowego w L. z dnia 25 czerwca 2009 r., wydany w sprawie IV K ...)09, w ten sposób, że L. B. M. uznał za winnego przestępstwa zakwalifikowanego z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 6 lat pozbawienia wolności, utrzymując w mocy zaskarżony apelacją wyrok w pozostałej części.

Od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego, kasację na korzyść skazanego L.B. M. wniósł jego obrońca i zarzucając: „1) rażące naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 455 kpk w zw. z art. 6 kpk przez poprawienie błędnej kwalifikacji prawnej czynu przypisanego L. B. M. w wyniku dokonania odmiennych ustaleń faktycznych, a tym samym uniemożliwienie skorzystania przez obronę z prawa do wniesienia zwyczajnego środka odwoławczego opartego na zarzucie błędu w ustaleniach faktycznych o istotnym wpływie na treść orzeczenia, ze względu na przyjętą w polskim systemie prawa konstrukcję podstaw kasacyjnych, co w konsekwencji spowodowało naruszenie prawa do obrony; 2) rażące naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 458 kpk w zw. z art. 424 kpk, przez ogólnikowe, szablonowe i nie zawierające w zasadzie własnych spostrzeżeń uzasadnienie wyroku, brak należytego wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz okoliczności, które Sąd miał w powyższym zakresie na względzie, jak również brak wyjaśnienia dlaczego te same przecież okoliczności wykluczają zamiar bezpośredni zabójstwa a dowodzą istnienia zamiaru bezpośredniego spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, co w konsekwencji doprowadziło do błędnej i nie znajdującej potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym, konstatacji jakoby L. B. M. dopuścił się usiłowania występku spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu”, wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu.

Prokurator Prokuratury Apelacyjnej, w odpowiedzi na kasację, wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego L. B. M. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 kpk, i jako taka została oddalona, natomiast skazany L.B. M. został zwolniony od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 518 kpk. Sporządzenie i wniesienie w tej sprawie kasacji przez obrońcę z urzędu uzasadniało zasądzenie na jego rzecz od Skarbu Państwa należnego wynagrodzenia.

Oczywista bezzasadność pierwszego zarzutu kasacji obrońcy, naruszenia przepisu art. 455 kpk w zw. z art. 6 kpk, wynika już tego, że Sąd odwoławczy, w tej sprawie, nie korzystał z instytucji określonej w art. 455 kpk, a więc nie mógł go naruszyć, gdy autor kasacji nie formułuje zarzutu niezastosowania tego przepisu

przez Sąd Apelacyjny w wydanym wyroku. Jeżeli jednak zarzut pierwszy odczytać, w uwzględnieniu treści uzasadnienia tej kasacji, na podstawie art. 118 § 1 kpk, jako zarzut naruszenia art. 437 § 2 kpk poprzez przekroczenie granic dopuszczalności wydania przez sąd odwoławczy wyroku reformatoryjnego, to okaże się on również oczywiście bezzasadny. Z uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w sposób jednoznaczny wynika, że zebrane w sprawie dowody, co zostało przekonująco wykazane (s. 3-6 uzasadnienia), pozwalały na zmianę wyroku Sądu pierwszej instancji. Taką możliwość zmiany, choć w innym zakresie, widział także obrońca skazanego, który w apelacji wnosił, alternatywnie, o ustalenie zamiaru sprawcy na podstawie dowodów przeprowadzonych przez Sąd pierwszej instancji i zakwalifikowanie zachowania oskarżonego z art. 157 § 2 kk. Właśnie odwołując się do tych dowodów, Sąd Apelacyjny przedstawił pełną i przekonującą argumentację na rzecz ustalenia zamiaru oskarżonego L.B. M. – spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu pokrzywdzonej. Z tego powodu należało uznać za oczywiście bezzasadny drugi zarzut kasacji, naruszenia art. 424 kpk w zw. z art. 458 kpk, ale przede wszystkim w zw. z art. 457 § 3 kpk. Sąd odwoławczy, na stronach 3 do 5 uzasadnienia swego orzeczenia, przeanalizował wszystkie istotne okoliczności, wynikające z dowodów przeprowadzonych przez Sąd pierwszej instancji, co pozwoliło ustalić rzeczywisty zamiar sprawcy i zakwalifikować przypisany mu czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 kk, a nie z art. 157 § 2 kk, jak o to wnosił obrońca.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.